

Arrest

nr. 228 341 van 31 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 11 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 juni 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 december 2018 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies "*light*"). In deze beslissing werd het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM uitdrukkelijk uitgesteld. Verzoeker werd vervolgens vrijgesteld op 8 december 2018.

Op 20 december 2018 kreeg verzoeker wederom het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies "*light*"), nadat hij op heterdaad betrapt was op inklimming en illegale grensoverschrijding. Wederom werd het onderzoek naar artikel 3 van het

EVRM uitdrukkelijk uitgesteld. In een nota van de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 december 2018 die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat men verzoeker als “onverwijderbaar” beschouwt. Verzoeker werd vervolgens vrijgesteld op 3 januari 2019.

Op 5 januari 2019 kreeg verzoeker wederom het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies “light”). Opnieuw werd in deze beslissing het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM uitdrukkelijk uitgesteld. Verzoeker werd vervolgens vrijgesteld op 11 januari 2019.

Op 23 maart 2019 werd verzoeker van zijn vrijheid beroofd door de scheepvaartpolitie van Zeebrugge nadat hij zich, samen met 6 andere personen, op onwettige wijze op de terreinen van het havengebied van Zeebrugge bevond.

Op 24 maart 2019 herbevestigde de gemachtigde van de bevoegde minister het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 januari 2019 (zie supra).

Op 10 mei 2019 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot 9 maanden gevangenisstraf voor het binnendringen van de havenfaciliteit.

Op 5 juni 2019 werd verzoeker in de gevangenis gehoord en vulde hij een vragenlijst hoorrecht in.

Op 20 juni 2019 nam de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer die verklaart te heten .

Naam: F.

Voornaam: T.

Geboortedatum: [...]1981

Geboorteplaats: ?

Nationaliteit: Eritrea

alias: E., T., geboren op [...]1981, onderdaan van Eritrea

F., T., geboren op [...]2000, onderdaan van Eritrea

T., F., geboren op [...]1981, onderdaan van Eritrea

T., F., geboren op [...]1981, onderdaan van Eritrea

wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten

REDEN VAN BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten: Artikel 13 alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Op 10.05.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 9 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brugge voor binnendringen havenfaciliteit. De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan normbef en respect voor maatschappelijke regels. Het illegaal binnendringen van een havengebied door illegale vreemdelingen is een ware plaag die, gelet op de eraan verbonden problematiek inzake mensensmokkel en alle daaraan verwante misdrijven, duidelijk overlast bezorgen voor de haven en tevens ook de economische activiteiten aldaar bedreigen. Aldus vormt hij een gevaar voor de maatschappelijke veiligheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft op 05.06.2019 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds november 2018 in België verblijft; dat hij zonder documenten naar België kwam; dat hij niet aan een ziekte lijdt die

hem belemmert om te reizen; dat hij geen duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen heeft in België; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land; dat ze hem zullen vermoorden of naar de gevangenis sturen. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 8 EVRM aangenomen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene nooit een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Hij verklaart dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land maar staaft zijn bewering niet met bewijzen. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74I*Z Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: -

¶ Artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds november 2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. ¶ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Op 10.05.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 9 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brugge voor binnendringen havenfaciliteit. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
(...)"

Op 20 juni 2019 legde de gemachtigde van de bevoegde minister verzoeker eveneens een inreisverbod op. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten;

Naam: F.,

Voornaam: T.

Geboortedatum: [...]1981

Geboorteplaats: ?

Nationaliteit: Eritrea

alias: E., T., geboren op [...]1981, onderdaan van Eritrea

F., T., geboren op [...]2000, onderdaan van Eritrea

T., F., geboren op [...]1981, onderdaan van Eritrea

T., F., geboren op [...]1981, onderdaan van Eritrea

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.06.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod W

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980: Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Op 10.05.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 9 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brugge voor binnendringen havenfaciliteit. De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan normbef en respect voor maatschappelijke regels. Het illegaal binnendringen van een havengebied door illegale vreemdelingen is een ware plaag die, gelet op de eraan verbonden problematiek inzake mensensmokkel en alle daaraan verwante misdrijven, duidelijk overlast bezorgen voor de haven en tevens ook de economische activiteiten aldaar bedreigen. Aldus vormt hij een gevaar voor de maatschappelijke veiligheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Artikel 74/13 Betrokkene heeft op 05.06.2019 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds november 2018 in België verblijft; dat hij zonder documenten naar België kwam; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen heeft in België; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land; dat ze hem zullen vermoorden of naar de gevangenis sturen.

Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 8 EVRM aangenomen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene nooit een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Hij verklaart dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land maar staakt zijn bewering niet met bewijzen. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel. (...)"

Op 24 juni 2019 werd verzoeker vrijgesteld.

Op 11 juli 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen wijst verweerder erop dat verzoeker op 11 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hij stelt daarom het belang van verzoeker in vraag bij de beroepen. Verweerder stipt aan dat door het indienen van het beschermingsverzoek verzoeker in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie en de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten werd opgeschort totdat de beschermingsprocedure is afgerond. Het CGVS zal nu het relaas van verzoeker onderzoeken onder meer in het licht van artikel 3 van het EVRM en hierbij rekening houden met de actuele situatie in Eritrea. In het geval het CGVS de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming weigert, dan staat het verzoeker vrij hiertegen een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Ook gedurende die behandelingstermijn zal verzoeker evenmin gedwongen worden van het grondgebied te worden verwijderd. Vervolgens citeert verweerder een verouderde versie van artikel 52/3, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die niet langer geldig was bij het nemen van de bestreden beslissingen, het artikel 75, §§ 1 en 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepalingen leidt verweerder af dat verzoeker geen belang meer zou hebben bij zijn beroepen, aangezien er in de beslissing wordt aangegeven dat verzoeker onmiddellijk het grondgebied van België dient te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten. Uit artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet blijkt volgens verweerder dat de rechten van de verzoeker van internationale bescherming niet kan worden uitgevoerd tijdens de termijn voorzien voor het instellen van een beroep tegen een beslissing van het CGVS, noch tijdens de behandeling van dit beroep.

Ter zitting stelt de raadsvrouw van verzoeker dat het effect van het ingediende beschermingsverzoek beperkt is tot de opschorting van de uitvoerbaarheid van de beslissingen en dat beide beslissingen kunnen herleven bij afwijzing van het beschermingsverzoek. Voor verzoeker is er dus nog steeds belang zowel wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten als wat betreft het inreisverbod. Verweerder volhardt in de exceptie en wijst opnieuw op de passage in het bevel om het grondgebied te verlaten *"tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten"*. Verweerder bevestigt weliswaar dat louter de uitvoerbaarheid is opgeschort, dat er dus geen sprake is van een intrekking of opheffing van de beslissingen en stelt dat de Raad zal oordelen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037) en moet verzoeker het bestaan van een belang aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

In casu kan de Raad niet direct uit de stukken van het administratief dossier afleiden of al vaststaat dat België zich verantwoordelijk acht voor het onderzoek van het beschermingsverzoek van 11 juli 2019. Indien hiervan moet uitgegaan worden en dus kan aangenomen worden dat het beschermingsverzoek is overgemaakt aan het CGVS, dan volgt de Raad verweerder dat door het indienen van het internationaal beschermingsverzoek de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten is opgeschort totdat de volledige procedure is afgerond. Verzoeker zal dan inderdaad in het bezit gesteld zijn van een attest van immatriculatie en heeft in geval de weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus inderdaad de mogelijkheid een schorsend beroep in te dienen bij de Raad. Het gevolg van het indienen van het beschermingsverzoek gaat evenwel niet verder dan de schorsing ervan.

Uit artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Bijgevolg is het evident dat huidig beroep tot nietigverklaring verzoeker een voordeel kan verschaffen. De eventuele vernietiging van het bestreden bevel heeft immers tot gevolg dat het bevel uit het rechtsverkeer verdwijnt en moet geacht worden nooit te hebben bestaan. Een loutere schorsing staat toe dat het bevel herleeft eens er niet langer sprake zou zijn van een hangende schorsende procedure als gevolg van het beschermingsverzoek. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet stelt immers heel duidelijk dat de indiening van een verzoek om bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering het bestaan van de maatregel niet aantast. Het feit dat in het bestreden bevel staat dat verzoeker onmiddellijk het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen moet verlaten tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, doet hieraan geen afbreuk. Verweerder erkent ter zitting dat deze zin niet inhoudt dat het bevel door het indienen van het beschermingsverzoek zou opgeheven of ingetrokken zijn. Het gaat enkel om een schorsing van het bevel, zodat het belang, voordeel of nuttig effect bij de eventuele vernietiging ervan duidelijk is.

Wat betreft het inreisverbod kan ook aangenomen worden dat aangezien de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is geschorst, dat als grondslag dient voor het inreisverbod, verzoeker voorlopig niet van het grondgebied kan worden verwijderd en het inreisverbod voorlopig evenmin kan gelden (zie GwH 18 oktober 2018, nr. 141/2018, B. 9.3.). Echter, dit betreft wederom louter de schorsing van de gevolgen van het inreisverbod, doch verzoeker vraagt eveneens de nietigverklaring ervan, zodat duidelijk is dat hij bij de eventuele nietigverklaring van het inreisverbod een voordeel heeft bij zijn beroep. Het Grondwettelijk Hof en de Raad van State bevestigen eveneens dat indien het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd van de verwijderingsmaatregel en deze wordt vernietigd, ook het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer zal hebben (GwH 18 oktober 2018, nr. 141/2018, B.9.3. en RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de artikelen 7, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen rechtsbeginsel "Audi alteram partem".

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Algemeen

De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten zonder termijn, waarbij de beslissing zich enerzijds baseert op artikel 7 eerste lid Vw. voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds op artikel 74/14 §3 °1 en 3 Vw. voor wat betreft het termijn van 0 dagen.

Naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, mag of moet de minister of zijn gemachtigde een bevel geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

Zo mag er dus geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Een bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding is dan ook geenszins een automatisch gevolg van het zich bevinden in een het Rijk zonder houder te zijn van een verblijfstitel.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dient in overeenstemming te zijn met de algemene rechtsbeginselen en de fundamentele mensenrechten en dient bovendien afdoende gemotiveerd te zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 7 van de Vw. betreft een omzetting van de Terugkeerrichtlijn.

Een "terugkeerbesluit" is volgens de Terugkeerrichtlijn (art. 3.4): "de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld".

De Terugkeerrichtlijn definieert "terugkeer" (art. 3.3) als: "het proces waarbij een onderdaan van een derde land vrijwillig gevolg geeft aan een terugkeerverplichting of gedwongen terugkeer naar: ofwel zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen ofwel een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. "

Uit de definitie van artikel 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

Eveneens is het duidelijk dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing, wijst in de aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag'.

Artikel 74/13 Vw. stelt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. " Deze bepaling verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen.

Het EHRM oordeelt dat, om het bestaan van een gevaar van onmenselijke behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker.

Het EHRM heeft ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn.

Gelet op het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt, zoals eerder uiteengezet, dient reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM te gebeuren. Uw Raad heeft dit reeds verschillende malen bevestigd, onder meer in een recent arrest van 29 maart 2019, nr. 219226.

De Raad van State stelde bovendien op 29 mei 2018 duidelijk het volgende in de arresten nrs 241 623 en 241.625:

"Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet.

De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

Deze stelling wordt tevens uiteengezet door het EHRM in het arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (punt 199).

Toepassing op huidig dossier

[4] De tegenpartij stelt in de bestreden beslissing als volgt wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM:

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene nooit een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Hij verklaart dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land maar staft zijn bewering niet met bewijzen. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. "

De bestreden beslissing, die zoals reeds uiteengezet uitvoerbaar is, vermeld bovendien niet naar welk land verzoeker zou moeten terugkeren, en vermeldt enkel "nationaliteit: Eritrea".

Gelet op het feit dat er geen ander land van bestemming wordt genoemd, moet het risico op schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Eritrea worden onderzocht.

Het onderzoek naar een potentiële schending van artikel 3 EVRM moet gebeuren voorafgaand aan het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De tegenpartij meent een zulk onderzoek gevoerd te hebben stellende dat hij "nooit een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend" en "zijn vrees voor zijn leven niet zou gestaafd hebben met bewijzen".

Verzoeker werd verhoord d.d. 24 maart 2019 en stelde als volgt: (P.V. nr BG.FO.001371/2019).

"Neen, ik wil niet terugkeren naar mijn land. Ik heb teveel dingen meegemaakt. Ik zal ook verplicht worden om in het leger te gaan. (...) Het is heel slecht in Eritrea. Je moet normaal gezien maar korte tijd dienen in het leger, maar eenmaal in het leger kan je er niet meer uit. Je wordt ook niet betaald indien je in het leger zit. Ik ben kunnen ontsnappen tijdens een poging van een arrestatie van mijn persoon. Het was s 'nachts en zon door politie of leger kunnen zijn. Als priester word je ook verplicht, maar ik wilde niet. "

Verzoeker verklaarde tevens afkomstig te zijn uit "A." (fonetisch voor A. S.) (p. 3 verhoor), hij zette uiteen priester te zijn in Eritrea en ervoor gewerkt te hebben als boer waarbij hij verdere info geeft over de inhoud van zijn beroep (p. 4 verhoor). Hij verklaarde tevens hoe hij gereisd is van Eritrea tot in België (p. 5 verhoor).

Verzoeker maakte dan ook wel degelijk zijn vrees voor vervolging concreet. Het gegeven dat de verzoekende partij geen verzoek om internationale bescherming had ingediend op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, ontslaat de verwerende partij niet van een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker werd op geen enkel ogenblik uitgenodigd bewijzen voor te leggen van zijn vrees voor vervolging in Eritrea, toch had hij deze zeer concreet gemaakt door uiteen te zetten van waar hij komt, wat zijn problemen waren, hoe hij gereisd is etc.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het impliceert dat de tegenpartij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten niet alleen alle feiten en antecedenten correct dient vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, maar zich bovendien op de hoogte dient te stellen van alle relevante gegevens.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt niet dat de tegenpartij een terdege onderzoek heeft gevoerd naar de aspecten aangaande een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een terugkeer naar Eritrea, gelet op de verklaringen van verzoeker en het absoluut karakter van artikel 3 E.V.R.M.

De tegenpartij kan niet dienstig voorhouden niet op de hoogte te zijn van de uiterst precare mensenrechtensituatie in Eritrea.

De situatie in Eritrea is gekend. Verzoeker verwijst, voor waar nodig, wat dat betreft naar het bijgevoegde rapport van Freedom House, "Freedom in the World 2018 - Eritrea", van 1 August 2018 waarin gesteld wordt dat Eritrea een militaire autoriteit geleidde staat is waar sinds de onafhankelijkheid in 1993 geen vrije verkiezingen zijn geweest, waar militaire dienst verplicht is en arbitraire detentie normaal. Er is geen vrije pers, geen vrije meningsuiting, men kan zich niet vrij verplaatsen, geen recht op vrij geloof etc.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is gegrond."

Verzoeker voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stipt aan dat op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*. Bijgevolg mag er geen bevel afgegeven worden indien dit strijdig is met het EVRM. Verzoeker wijst erop dat uit de definitie van artikel 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een verwijderingsbeslissing niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Hij stelt dat het duidelijk is dat die terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het herkomstland, ofwel naar een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokkene besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot verblijf. Verzoeker citeert artikel 3 van het EVRM en stelt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat om het bestaan van een gevaar van onmenselijke behandelingen na te gaan de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in het land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoeker. Verzoeker legt uit dat in het licht van artikel 3 iuncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten reeds een terugkeerverplichting oplegt. Reeds bij het nemen van het bevel moet een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM gebeuren. Verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad en van de Raad van State van 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625.

In het huidig dossier wordt maar naar een land verwezen, met name naar Eritrea. Bijgevolg moet het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Eritrea worden onderzocht. In de bestreden beslissing wordt er enkel op gewezen dat verzoeker nooit een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend en dat hij zijn vrees voor zijn leven niet heeft gestaafd met bewijzen. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen bij zijn verhoor op 24 maart 2019. Hij is van mening dat hij zijn vrees voor vervolging in dat verhoor concreet heeft gemaakt. Het feit dat verzoeker op het moment van het nemen van de beslissing geen verzoek tot internationale bescherming had ingediend, ontslaat de gemachtigde niet van een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM. Verzoeker meent dat uit de bewoordingen van de beslissing niet blijkt dat de gemachtigde een terdege onderzoek heeft gevoerd naar de aspecten aangaande een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat de gemachtigde niet dienstig kan voorhouden niet op de hoogte te zijn van de uiterst precare mensenrechtensituatie in Eritrea nu de situatie in Eritrea gekend is. Verder verwijst verzoeker naar een rapport van *Freedom House* over Eritrea van 1 augustus 2018 waarin onder meer wordt gewezen op de verplichte militaire dienst en arbitraire detentie.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker wijst er terecht op dat het bevel steunt op artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dat dit artikel in de aanhef bepaalt *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*. Bijgevolg kan inderdaad geen bevel om het grondgebied worden genomen, indien dit in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM - zoals verzoeker terecht aanstipt - geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Verzoeker verwijst terecht naar artikel 1 van de Vreemdelingenwet. Meer specifiek uit artikel 1, §1, 5° en 6°, van de Vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Hieruit blijkt eveneens dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar betrekking heeft op het herkomstland, een derde land van doorreis of een ander derde land waar de derdelander besluit vrijwillig terug te keren omdat hij er is gemachtigd of toegelaten tot verblijf.

De Raad volgt verzoeker in zijn verwijzing naar het absoluut karakter van de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM en de noodzaak dat een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet gebeuren vooraleer wordt overgegaan tot het nemen van een verwijderingsmaatregel en naar het effectief rechtsmiddel dat de Raad op grond van artikel 13 van het EVRM dienaangaande moet bieden. Bijgevolg, ook al respecteert de Raad de veroordeling die verzoeker heeft opgelopen door de correctionele rechtbank van Brugge voor het binnendringen van de havenfaciliteit, en is dit inderdaad een ten stelligste af te keuren gedrag, dan nog primeert het verbod op foltering of een mensonwaardige behandeling wegens het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM en diende dus een eventuele schending van die verdragsbepaling op zeer nauwkeurige wijze te worden onderzocht.

Verzoeker heeft ook een punt waar hij stelt dat het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds veronderstelt dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren omdat een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting om het grondgebied te verlaten bevat én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259). In casu is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoeker heeft hierbij op pertinente wijze verwezen naar de arresten van de Raad van State van 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625.

Bijgevolg is het noodzakelijk na te gaan of de gemachtigde bij het nemen van de beslissing de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming op zorgvuldige wijze heeft onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker.

De Raad leest in de bestreden beslissing:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene nooit een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Hij verklaart dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land maar staakt zijn bewering niet met bewijzen. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.”

Ook al kan de Raad vaststellen dat voor het eerst aan verzoeker een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd waarin de gemachtigde niet louter stelt dat later een onderzoek zal gebeuren naar artikel 3 van het EVRM en dat niet louter de herbevestiging is van een dergelijk bevel, deelt de Raad het standpunt van verzoeker dat uit deze motieven, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoeker naar Eritrea, rekening houdend met de algemene situatie in het land van bestemming en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval.

Vooreerst blijkt niet dat de nationaliteit van verzoeker in vraag wordt gesteld. Verder kan verzoeker gevolgd worden dat het feit dat een verzoeker geen beschermingsverzoek indient, de gemachtigde niet van een onderzoek op grond van artikel 3 van het EVRM ontslaat voor de afgifte van het bestreden bevel of het bestreden inreisverbod.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn gehoor van 5 juni 2019 in de gevangenis van Brugge, waar hij was opgesloten omwille van het herhaaldelijk binnendringen van het havengebied,

heeft verklaard zijn land verlaten te hebben omwille van politieke redenen, er een dictator heerst en hij bang is om vermoord te worden. In de overige talrijke gehoorverslagen die de vorige "light" bevelen voorafgingen, heeft verzoeker steeds gewezen op problemen met de overheid of politieke problemen. Ook al zijn dit summiere verklaringen, blijkt niet dat men in die gehoren is overgegaan tot het vragen van enige verduidelijking. Hoe dan ook volgt de Raad verzoeker inderdaad waar hij stelt dat de gemachtigde niet dienstig kan voorhouden niet op de hoogte te zijn van de uiterst precaire mensenrechtensituatie in Eritrea. De Raad stelt immers vast dat uit een interne nota in het administratief dossier van 20 december 2018 blijkt dat de gemachtigde stelt "**onverwijderbaar**" (eigen vet zetten).

Verzoeker heeft terecht gewezen op een rapport over Eritrea en het kwam de gemachtigde toe om de indicaties die verzoeker heeft gegeven in zijn gehoor te beoordelen in het licht van de algemene situatie in het land van bestemming. Het louter stellen dat verzoeker zijn bewering niet heeft gestaafd met bewijzen, ontslaat de gemachtigde niet van het feit dat hij moet rekening houden met de elementen waarvan hij op de hoogte kan zijn over de situatie in Eritrea.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat, mocht uit het huidig lopende onderzoek enerzijds blijken dat toch een Eurodac-hit voorligt, de Dienst Vreemdelingenzaken kan overgaan tot een onderzoek in het licht van de Dublin III-verordening. Mocht de zaak reeds overgemaakt zijn aan het CGVS en mocht bij het CGVS blijken dat er toch wordt geoordeeld dat geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade is aangetoond en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad het beroep heeft verworpen, de gemachtigde op grond van het huidige artikel 52/3, §1, van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid heeft een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Het eerste middel is gegrond.

Tegen het inreisverbod voert verzoeker de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen rechtsbeginsel "Audi alteram partem"

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Algemeen

[5] De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11 §1, vierde lid Vw. Dit artikel bepaalt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijfjaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.] De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. § 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen [3 bedreiging] 3 vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. § -?■ Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4. "

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die parlementaire voorbereiding wordt m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met (alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

Toepassing op huidig dossier

[6] Ten eerste dient er benadrukt te worden dat een inreisverbod geen zelfstandige op zich staande beslissing is. Als voorwaarde om dit inreisverbod op te leggen is een bevel om het grondgebied te verlaten vereist. Gelet op de convexiteit tussen beide beslissingen, brengt de annulatie van het bevel tevens de annulatie van het inreisverbod met zich mee, zodat het inreisverbod omwille van de hierboven uiteengezette middel eveneens vernietigd moet worden.

[7] Ten tweede meent verzoeker dat de motieven falen om de maximumtermijn van zes jaar te staven. De opgelegde termijn van 6 jaar is in casu een absoluut maximumtermijn. Als motief wordt gegeven dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden door de correctionele rechtbank van Brugge voor het binnendringen van een havenfaciliteit en aldus een bedreiging zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid. De feiten zouden duiden op een gebrek aan normbesef en respect voor de maatschappelijke regels.

Artikel 74/11 vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en stelt dat een termijn van meer dan vijf jaar enkel mogelijk is indien de onderdaan van een derde land "een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid". Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. De Raad is echter wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er dient een individueel onderzoek en beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval' en met in achtname van het proportionaliteitsbeginsel.

De tegenpartij legt in de bestreden beslissing een termijn op, hoger dan het maximumtermijn van 5 jaar, louter verwijzend naar de correctionele veroordeling, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoeker.

Er moet evenwel worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van zijn situatie in België, tot die termijn wordt gekomen. Het misdrijf van verzoeker kadert in een specifieke context waarbij hij zijn broer wenste te vervoegen in het Verenigd Koninkrijk. Intussen heeft verzoeker beslist in België internationale bescherming aan te vragen. Hij heeft nooit schade toegebracht aan personen. Verzoeker is priester van beroep en een zeer gelovig persoon, zoals hij verklaarde tijdens zijn verhoor.

Er wordt geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land, dat hij reeds na 3 maanden, waarvan 1,5 maand voorhechtenis, in vrijheid werd gesteld, hetgeen aantoont dat er geen reëel gevaar is voor de openbare orde en veiligheid. Er wordt geen rekening gehouden met zijn jonge leeftijd, noch met het feit dat hij geen strafrechtelijke voorafgaanden heeft. Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijke termijn van zes jaar, die duidelijk disproportioneel is, wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst verder naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance-toets' impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging.

Deze is in casu volledig afwezig. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

3. Vordering tot schorsing (t.a.v. bevel om het grondgebied te verlaten)

3.1. Ernstige middelen

[8] Verzoekende partij verwijst naar de voormelde ingeroepen middelen aangaande de gegrondheid van het beroep en dit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten en niet ten opzichte van het inreisverbod, gelet op de vaste rechtspraak dat de schorsing van een inreisverbod niet mogelijk is.

Uit de middelen geformuleerd aangaande de gegrondheid, blijkt duidelijk dat er ernstige middelen zijn die toelaten te besluiten tot een schorsing van de bestreden beslissing.

3-2- Onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten berokkent een moeilijk te herstellen ernstig nadeel [9] De onmiddellijke tenuitvoerlegging heeft tot gevolg dat verzoeker zou verwijderd worden naar zijn land van herkomst, Eritrea, ten aanzien waarvan hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. De verwijdering van verzoeker zou een schending inhouden van artikel 3 E.V.R.M.. Hierbij wordt verwezen naar het arrest RVV nr° 56203 van 17 januari 2011 waarin Uw Raad oordeelde dat, indien ieder redelijk denkend mens onmiddellijk ziet dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zou ondergaan, daar niet is uit te sluiten dat zij hierdoor het voorwerp zou zijn van een onmenselijke behandeling, een summiere uiteenzetting volstaat. De uitvoering van de bestreden beslissing zou aldus een ernstig en niet te herstellen nadeel berokkenen aan verzoekster.”

Verzoeker werpt terecht op dat het inreisverbod geen zelfstandige op zich staande beslissing is en dat er een nauwe verband is tussen beide beslissingen zodat de annulatie van het bevel tevens de annulatie van het inreisverbod met zich meebrengt (zie supra onder ‘over de ontvankelijkheid’). Verder stelt verzoeker dat het inreisverbod omwille van het hierboven uiteengezette middel eveneens vernietigd moet worden.

In het thans bestreden inreisverbod van 20 juni 2019 wordt gesteld: “De beslissing tot verwijdering van 20.06.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.”

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: “De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)”.

De Raad stelt dat de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering. (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Nu de beslissing tot verwijdering van 20 juni 2019, waarop het bestreden inreisverbod expliciet steunt, wordt vernietigd, moet ook het bestreden inreisverbod worden vernietigd.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer te worden gedaan over de door verzoeker aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 juni 2019 tot het opleggen van een inreisverbod, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES